

Sygnatura akt XI Ns 681/13

POSTANOWIENIE

W., dnia 15 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2016r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku P. M.

przy udziale Skarbu Państwa - Prezydenta W. i Województwa (...) (...) i (...) we W.

o stwierdzenie nabycia prawa własności nieruchomości przez zasiedzenie

postanawia:

I. wniosek oddalić;

II. zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestnika Skarbu Państwa - Prezydenta W. kwotę 300 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestnika Województwa (...) (...) i (...) we W. kwotę 300 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt **XI Ns 681/13**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 22 sierpnia 2013 r. P. M. wniósł o stwierdzenie, że nabył poprzez zasiedzenie własność nieruchomości składającej się z części działki ewidencyjnej nr (...) obręb K. we W. o powierzchni 38 m2, dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), zaznaczonej szczegółowo w załączniku do wniosku.

W uzasadnieniu wniosku wnioskodawca podniósł, że od 1 czerwca 1983 r. do 15 listopada 2004 r. nieruchomość znajdowała się w samoistnym posiadaniu w złej wierze J. M., matki wnioskodawcy. Wykorzystywana była jako zaplecze prowadzonej w tym miejscu działalności gastronomicznej – (...) Bar (...). W dniu 1 czerwca 1983 r. J. M. przekazane zostało przez J. K. 48 m2 pawilonu handlowego przy ul. (...) m2 przyległej działki (zaplecze oraz taras pod pawilonem i z boku pawilonu). W dniu 24 września 1983 r. J. M. zawarła z (...) W. umowę najmu lokalu, która nie obejmowała zajmowanego terenu, tylko sam pawilon. Umowa obowiązywała do 15 listopada 2004 r. Od 15 listopada 2004 r. do dnia złożenia wniosku teren objęty wnioskiem znajduje się w samoistnym posiadaniu następcy prawnego J. M., tj. wnioskodawcy, który prowadzi tam działalność gastronomiczną pod nazwą (...) Bar (...). Z tytułu zajmowania terenu objętego wnioskiem J. M. ani P. M. nie odprowadzali czynszu na rzecz właściciela terenu, tj. Skarbu Państwa.

Pismem z dnia 21 października 2013 r. uczestnik postępowania Skarb Państwa wniósł o oddalenie wniosku, zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz wezwanie do udziału w sprawie (...) (...) i (...) we W..

W treści uzasadnienia uczestnik podniósł, że z zawartych umów najmu i dzierżawy pomiędzy Gminą W. a J. M., a następnie P. M. wynika, że władali oni całością zajmowanego terenu jako najemcy, dzierżawcy, a w kolejności bezumownie, a nie jako właściciele. Uczestnik zaprzeczył, aby wnioskodawca oraz jego poprzednik władali nieruchomością jako posiadacz samoistny. Ponadto, z dokumentacji w sprawie wynika, że w 1995 r. teren na przedmiotowej nieruchomości był nieogrodzony.

Pismem z dnia 6 sierpnia 2014 r. (...) zarząd Melioracji i (...) wniósł o oddalenie wniosku w całości i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów postępowania według norm przepisanych.

Zgodnie ze stanowiskiem uczestnika teren objęty wnioskiem, w tym wykonany ze stalowych blach parkan, stoi nieznacznie na dolnej części skarpy odpowietrznej wału przeciwpowodziowego (...) ingerując w jego korpus. W ocenie uczestnika wykluczona została przez ustawodawcę możliwość zasiedzenia wału przeciwpowodziowego, przez co wniosek powinien zostać oddalony.

W piśmie z dnia 1 kwietnia 2015 r. wezwany do udziału w sprawie (k-113) uczestnik Województwo (...) Zarząd Melioracji i (...) wniósł o oddalenie wniosku z uwagi na interes publiczny, bowiem dalsze władanie terenem przez Skarb Państwa umożliwi przeprowadzenie ewentualnych prac utrzymaniowych na wale przeciwpowodziowym.

Do zamknięcia rozprawy strony nie modyfikowały swoich stanowisk.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 16 września 1976 r. J. K. zawarł z Dzielnicowym Zarządem (...) umowę dzierżawy, której przedmiotem był teren położony we W. przy ul. (...) o powierzchni użytkowej 321 m², na której J. K. zobowiązał się wybudować placarnię. Decyzją nr (...) J. K. otrzymał pozwolenie na budowę przy ulicy (...) pawilonu gastronomicznego/plackarni, różna.

Pismem z dnia 1 czerwca 1983 r. J. K. wyraził chęć przekazania J. M. dzierżawionych przez niego 48 m² pawilonu gastronomicznego oraz 160 m² działki. W dniu 24 września 1983 r. Dzielnicowy Zarząd (...) zawarł z J. M. umowę najmu lokalu użytkowego, którego przedmiotem był lokal położony we W. przy ul. (...) o łącznej powierzchni użytkowej 47,94 m². Umowa została zawarta na czas oznaczony w przydziale lokalu, przy czym zgodnie z decyzją Naczelnika Dzielnic W. z dnia 21 września 1983 r. o przydziale powierzchni użytkowej lokalu – 47,94 m² nie został określony czas przydziału.

Dowody:

- umowa dzierżawy z dnia 16 września 1976 roku, k. 87;
- decyzja nr (...) Dzielnicowego W., k. 86;
- pismo J. K. z dnia 1 czerwca 1983 roku do Dzielnicowego Zarządu (...) we W., k. 13;
- pismo Dyrektora Dzielnicowego Zarządu (...) we W. z dnia 16 czerwca 1983 roku, k. 12;
- zaświadczenia Kierownika Wydziału Handlu i Usług (...) z dnia 22 czerwca 1982 roku, k.11;
- decyzja Naczelnika Dzielnic W. z dnia 21 września 1983 roku, k. 85;
- stwierdzenie przedmiotu i warunków najmu – umowy o najem lokalu z dnia 24 września 1983 roku, k. 14;
- kosztorys budowlany z dnia 9 sierpnia 1982 roku, k. 15-29;
- decyzja nr (...) z dnia 11 lipca 1984 roku, k 82.

Budynek przy ul. (...) we W. oraz część działki znajdującej się za budynkiem posadowione są na działce nr (...) obręb K., W., która to stanowiła mienie państwowe. Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 32, poz. 191 i Nr 43, poz. 253) w związku z art. 5 tej ustawy działka nr (...) obręb K., W. stała się własnością Gminy W..

Część gruntu znajdującego za budynkiem przy ul. (...) we W. objęta jest działką nr (...) stanowiącej własność Skarbu Państwa na podstawie art. 2 Dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich.

Dowody:

- decyzja Wojewody (...) z dnia 4 marca 1994 r., nr Gk. gw. (...), k. 2 w dokumentach księgi wieczystej nr KW (...);
- zaświadczenie Prezydenta W. nr (...) z dnia 7 października 2009 r., k. 4 w dokumentach księgi wieczystej (...);
- mapa zasadnicza dla celów opiniodawczych, k. 10;
- opis i mapa z dnia 15 lutego 1995 r., k. 88;
- mapa z dnia 14 lutego 1995 r., k. 89;
- załącznik z dnia 11 stycznia 1993 r., k. 90.

Budynek przy ul. (...) we W. oraz teren znajdujący się za nim w stronę O. został po 1981 r. ogrodzony płotem. Ogrodzenie zostało posadowione na polecenie J. M. od zachodniej granicy budynku do wału przeciwpowodziowego przy O., a następnie wzdłuż wału za drzewami do tylnego wejścia do części pawilonu zajmowanego przez J. M.. Po pożarze budynku w 1983 r. ogrodzenie zostało wzmocnione (dołożone zostały słupki, a siatka wzmocniona blachą). Na ogrodzony teren można wejść z budynku oraz od strony wału, gdzie została wstawiona brama wjazdowa zamykana na kłódkę. Ogrodzony teren przylegający do budynku został wybetonowany, dalszą jego część pokrywa trawa. Umiejscowienie ogrodzenia za budynkiem nie było zmieniane od czasu lat osiemdziesiątych.

Dowody:

- zeznania świadka – Z. K., k. 104-105;
- zeznania świadka - S. K., k. 173-174;
- przesłuchanie stron – wnioskodawca P. M., k. 109-110;
- oględziny działki nr (...), k. 169.

Ogrodzony teren posadowiony za budynkiem przy ul. (...) we W. służył jako zaplecze dla prowadzonej w budynku działalności gospodarczej. Część wschodnia budynku oraz teren za tą częścią budynku do wału były użytkowane przez J. K. oraz W. K., natomiast część zachodnia budynku oraz ogrodzony za nim teren był wykorzystywany przez J. M., następnie P. M.. Teren znajdujący się za budynkiem był funkcjonalnie i organizacyjnie związany z działalnością prowadzoną w budynku, traktowany jako jedna całość.

Dowody:

- zeznania świadka – Z. K., k. 104-105;
- zeznania świadka – W. K., k. 208-210;
- przesłuchanie stron – wnioskodawca P. M., k. 109-110.

J. M. prowadziła działalność gospodarczą przy ul. (...) we W. przez ponad 20 lat. W tym czasie regularnie uiszczała podatek od nieruchomości naliczony od 70 m2 budynku oraz 170 m2 gruntów użytkowanych w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Po jej śmierci w dniu 15 listopada 2004 r. działalność tę kontynuował P. M.. P. M. od 2005 opłacał podatek od nieruchomości w tym samym zakresie, co jego poprzedniczka, przy czym w roku 2012 oraz 2013 r. podatek od gruntów został naliczony nie od 170 m2, ale od 134 m2.

Dowody:

- decyzje w sprawie wymiaru podatku od nieruchomości za lata 1991 –1995, 1997, 1998, 2004 – 2013, k. 42-51;
- druk (...) za rok 1999, k. 52;
- druki ZUS DRA za rok 2001-2003, k. 53-57;
- protokół z kontroli sanitarnej przeprowadzonej przez inspektora sanitarnego w dniu 27 września 1996 r., k. 58-60;
- odpis skrócony aktu zgonu J. M., k. 30;
- postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 24 listopada 2004 r., k. 31;
- zaświadczenie Urzędu Statystycznego we W. z dnia 16 listopada 2004 r., k.33;
- zaświadczenie Prezydenta W. z dnia 16 listopada 2004 r., k. 34.

W dniu 16 stycznia 2013 r. P. M. zawarł z Gminą W. umowę dzierżawy, której przedmiotem jest część nieruchomości położonej we W. przy ul. (...), oznaczonej geodezyjnie jako działka nr (...), obręb K., w tym 80 m2 pod pawilonem handlowo-usługowym oraz 54 m2 terenu do niego przyległego. Umowa została zawarta na czas oznaczony, od dnia 1 stycznia do 31 grudnia 2013 r. W listopadzie 2013 r. P. M. odgrodził część działki znajdującej się za pawilonem przy ul. (...) we W. w części przylegającej do wału przy O. od budynku sznurkiem. Aneksem nr (...) z dnia 5 grudnia 2013 r. umowę dzierżawy z dnia 16 stycznia 2016 r. rozwiązano za porozumieniem stron ze skutkiem na dzień 30 listopada 2013 r.

Dowody:

- umowa dzierżawy nr (...) z dnia 16 stycznia 2013 roku wraz z załącznikiem graficznym, k. 78-81;
- przesłuchanie stron – wnioskodawca P. M., k. 105;
- oględziny działki nr (...), k. 169.
- aneks nr (...) do umowy dzierżawy z dnia 5 grudnia 2013 r., w aktach WNK 6845.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek podlegał oddaleniu.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się na dowodach z dokumentów oferowanych przez obie strony, a także na dokumentach ksiąg wieczystych nr KW (...), KW (...), zeznaniach świadków i stron, które to zeznania były zgodne w zasadniczych kwestiach.

Przepis §1 art. 172 k.c. stanowiący, że posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomości nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze, określa przesłanki nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości. Łącznym warunkiem jest upływ oznaczonego przez ustawę terminu nieprzerwanego posiadania samoistnego, a długość tego terminu zależy od dobrej

lub złej wiary w chwili nabycia posiadania. Po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność choćby uzyskał posiadanie w złej wierze (art. 172 § 2 k.c.).

Naczelną przesłanką zasiedzenia jest posiadanie samoistne nieruchomości. Posiadaczem samoistnym rzeczy jest ten, kto rzeczą faktycznie włada jak właściciel (art. 336 k.c.) Stan posiadania współtworzą fizyczny element (corpus) władania rzeczą oraz intelektualny element zamiaru (animus) władania rzeczą dla siebie (animus rem sibi habendi). W praktyce kierować się należy - przy ustalaniu charakteru posiadania - manifestowanym na zewnątrz wobec otoczenia zachowaniem posiadacza (tak. J. Ignatowicz; Kodeks cywilny. Komentarz, t. I, Warszawa 1972, s. 770).

Wnioskodawca domagał się stwierdzenia nabycia prawa własności w drodze zasiedzenia części działki ewidencyjnej nr (...) obręb K. we W. o powierzchni 38 m², dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

Na wstępie wyjaśnienia wymaga, iż brak jest podstaw prawnych, dla których zasiedzenie nieruchomości posadowionej na wale przeciwpowodziowym byłoby wyłączone. Obrót nieruchomościami w obrębie budowli przeciwpowodziowych nie został bowiem wyłączony, a jedynie ustawowo określono katalog czynności, których wykonywanie na walach przeciwpowodziowych lub w określonej od nich odległości jest zabronione (art. 88n ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne, Dz.U. z 2015 r. poz. 469 ze zm.). Jako że co do zasady zasiedzenie terenu objętego wnioskiem było możliwe, Sąd badał w niniejszej sprawie przesłanki określone w art. 172 k.c.

W odniesieniu do działki nr (...) posiadaniu wnioskodawcy nie można przypisać charakteru posiadania samoistnego, a to głównie przez pryzmat zdarzenia stanowiącego źródło nabycia posiadania. Zawarcie umowy najmu, dzierżawy, użyczenia itp. przesądza o nabyciu posiadania zależnego. Wnioskodawca ani jego poprzedniczka nie zawierali pisemnych umów, na podstawie których byliby uprawnieni do używania części działki, której stwierdzenia zasiedzenia wnioskodawca żąda. Z dowodów zgromadzonych w toku postępowania wynika, że J. M. posiadała tytuł prawny do używania lokalu usytuowanego w pawilonie handlowo-usługowym przy ul. (...) we W., nie posiadała natomiast takowego do działki znajdującej się za pawilonem biegnącej aż do wału przeciwpowodziowego przy O. – ani do terenu znajdującego się na działce nr (...), ani też do terenu posadowionego na działce nr (...). Tytuł prawny do korzystania z terenu na działce nr (...) posiadał natomiast J. K. na podstawie umowy z dnia 16 września 1976 r. Wnioskodawca P. M. wobec przyjęcia spadku po J. M. wstąpił w prawa i obowiązki najemcy z umowy z dnia 24 września 1983 r. W 2013 r. wnioskodawca zawarł z Gminą W. umowę dzierżawy, mocą której zyskał uprawnienie do używania zarówno lokalu, jak i terenu znajdującego się za lokalem, a posadowionego na działce nr (...). Pomimo braku tytułu prawnego do korzystania z działki J. M. ogrodziła teren znajdujący się za wynajętą przez nią częścią pawilonu oraz korzystała z niej w związku z prowadzoną w pawilonie działalnością gospodarczą – używała go jako zaplecza. Tą samą funkcję teren ten pełnił dla P. M.. Choć formalnie wnioskodawca ani jego poprzedniczka nie zawierali umów najmu, których przedmiotem byłaby część działki nr (...), to sam wnioskodawca wskazuje, że teren ten był „fizycznie i funkcjonalnie związany z całym terenem łącznie z działką nr (...)” (k. 109). W świetle powyższego ze stanowiska samego wnioskodawcy wynika, iż korzystanie przez niego oraz jego poprzedniczkę z działki posadowionej za pawilonem przy ul. (...) we W. wynikało i było nierozdzielnie związane z najmem samego pawilonu.

Dla twierdzenia, że wnioskodawca oraz jego poprzedniczka traktowali prawo korzystania z lokalu i ogródka jako immanentnie ze sobą związane, bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż teren objęty wnioskiem znajduje się na innej działce ewidencyjnej niż pawilon, został ujęty w innej księdze wieczystej oraz jest przedmiotem własności innego podmiotu, aniżeli nieruchomość zabudowana pawilonem. W niniejszej sprawie bowiem dla ustalenia spełnienia przesłanek zasiedzenia nie jest istotnym, czy zaplecze za pawilonem stanowi część tej samej nieruchomości co pawilon, ale jakie było nastawienie psychiczne wnioskodawcy oraz jego poprzedniczki do wykonywanego władztwa nad działką zajęta pod zaplecze. Tymczasem z materiału dowodowego sprawy jednoznacznie wynika, że choć pawilon stanowi odrębny przedmiot od działki znajdującej się za nim, to w nastawieniu wnioskodawcy oraz jego poprzedniczki dzieliły one ten sam los prawny. Z zeznań świadka Z. K. wynika, że „cały ten teren, który był ogrodzony, łącznie z obydwojma budynkami na działce nr (...) stanowił dla mnie jedną całość związaną z prowadzeniem działalności” (k. 105), sam wnioskodawca natomiast powtarzał, że działka za pawilonem nr ewidencyjny 26 była funkcjonalnie związana z działką

nr (...). Powyższe potwierdza również w swoich zeznaniach świadek W. K., wskazując, że jej zmarły mąż przekazał J. M. grunt „biegnący mniej więcej po granicy dobudówki do granicy wału (...)” Świadek zeznała, że nie ani ona ani jej mąż nie mieli świadomości, że narożnik budynku znajduje się już na innej działce geodezyjnej, mieli przekonanie, że wszystko znajduje się na działce będącej przedmiotem dzierżawy. Powyższe zeznania wskazują jednoznacznie, że zarówno zachowanie J. K. jak i zachowanie wnioskodawcy oraz jego poprzedniczki świadczą o tym, że korzystali oni z gruntu znajdującego się za budynkiem w taki sam sposób, w jaki korzystali z pawilonu z jednym wyjątkiem – nie płacili z tytułu korzystania opłat (choć już od całości użytkowanego terenu płacili podatek od nieruchomości) oraz nie zawierali w tej mierze umów na piśmie.

Niewątpliwie wnikliwej oceny wymaga jeszcze fakt nieuhonorowania przez ustawodawcę zasady *nemo sibi causam possessionis mutare potest*. Może zatem posiadacz zależny według swego zamiaru jednostronnie przekształcić władanie cudzą rzeczą w posiadanie samoistne. Bez wątplenia zmiana charakteru posiadania powinna manifestować się na zewnątrz poprzez skonkretyzowane zachowanie posiadacza (tak J.S. Piątowski (w:) System..., s. 323-324; S. Rudnicki, Komentarz..., s. 178-179; E. Skowrońska-Bocian (w:) Kodeks..., s. 436). Jedyne widoczna zmiana zachowania posiadacza będzie miarodajna dla otoczenia (i sądu orzekającego) a nie wystarczy tu sama intencja posiadacza.

W ocenie Sądu J. M. nie wyraziła wobec właściciela woli władania działką objętą wnioskiem jak właściciel. Władanie przez nią działką znajdującą się za pawilonem przy ul. (...) we W. na żadnym etapie nie wyróżniało się od władania samym lokalem gastronomicznym ani też zapleczem przylegającym bezpośrednio do budynku posadowionego na działce nr (...). Za przejaw władania działką jak właściciel nie można pożytywać ogrodzenia działki – to bowiem stanowiło przejaw powiązania pawilonu z teren znajdującym się za nim używanym jako zaplecze, a więc przemawiało za zasadą dzielenia przez zaplecze losu lokalu gastronomicznego. Stwierdzić natomiast należy, że wnioskodawca P. M. wyraził wolę władania działką jak właściciel dopiero z chwilą widocznego wyodrębnienia władania częścią terenu znajdującego się za pawilonem na działce nr (...) od pozostałej części zaplecza. Co prawda wyodrębnienie zostało dokonane poprzez rozciągnięcie sznurka, niemniej stanowiło ono wyraźny znak, że wnioskodawca rozwiązując umowę dzierżawy nie uważa, ażeby działka w dalszej mierze dzieliła los prawny pawilonu oraz terenu na działce nr (...). W świetle powyższego należało uznać, że wnioskodawca wyraził wolę władania działką objętą wnioskiem jak właściciel w listopadzie 2013 r.

Zasiedzenie następuje z upływem wyznaczonego przez ustawodawcę terminu i ustawa wymaga nieprzerwanego posiadania samoistnego w oznaczonym okresie. W przypadku nieruchomości obowiązuje norma, według której posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność „jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu” jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze, natomiast „po upływie lat trzydziestu” posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze (art. 172 § 1 i 2 k.c.). Wskazane terminy obowiązują od 1 października 1990 r., gdy weszła w życie ustawa z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321). Nastąpiło wówczas przedłużenie o dziesięć lat terminów zasiedzenia nieruchomości. Wcześniej obowiązywał termin dziesięciu lat w przypadku nabycia posiadania w dobrej wierze i termin dwudziestu lat w razie złej wiary, jednakże do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się od tej chwili przepisy niniejszej ustawy. Wobec ustalenia, że posiadanie samoistne nieruchomości objętej wnioskiem nastąpiło w listopadzie 2013 r., zastosowanie w sprawie znajdują terminy obowiązujące od 1 października 1990 r. Decydujące znaczenie dla ustalenia terminu niezbędnego do nabycia prawa własności nieruchomości przez zasiedzenie ma stan dobrej lub złej wiary w chwili uzyskania posiadania. Pozostawanie w dobrej wierze w chwili nabycia posiadania przesądza o stosowaniu krótszego (dwudziestoletniego) terminu zasiedzenia. Dłuższy (trzydziestoletni) termin zasiedzenia obowiązuje, gdy posiadacz pozostawał w złej wierze już w momencie nabywania posiadania. W przedmiotowej sprawie bezspornym pozostawało, że wnioskodawca, mając wiedzę i świadomość, że nie jest właścicielem działek, pozostawał posiadaczem w złej wierze. Biorąc powyższe pod uwagę, jako że od daty zmiany charakteru posiadania z zależnego na samoistny po stronie wnioskodawcy nie upłynęło 30 lat, wniosek podlegał oddaleniu.

Wobec okoliczności, że interesy wnioskodawcy i uczestników pozostawały sprzeczne, o kosztach orzeczono na zasadzie przepisu art. 520 § 2 k.p.c., obciążając kosztami wnioskodawcę, co skutkowało przyznaniem od wnioskodawców na rzecz każdego z uczestników zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wnioskodawca określił wartość przedmiotu sporu na kwotę 3800 zł, wobec czego na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 7 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm) orzeczono jak w punkcie II i III postanowienia.